

Sau biểu tình là gì ?

LS. Lê Quốc Quân

[Ls. Lê Quốc Quân \(danlambao\)](#) - Biểu tình thể hiện lòng yêu nước trước sự gây hấn của Trung Quốc là điều tuyệt vời, nhưng có lẽ ai cũng biết đó chỉ là tình thế bất buộc. Còn cái cần hơn, quan trọng hơn đối với Việt Nam chính là Dân Chủ – Tự Do. Chỉ có như vậy thì đất nước chúng ta mới phát triển và trở nên giàu mạnh như Nhật Bản hay Nam Hàn, lúc đó chắc chắn chúng ta có cơ hội để bảo vệ tổ quốc một cách hữu hiệu hơn...

Sự đa dạng của khái niệm

Yêu nước mơ hồ về khái niệm nhưng cụ thể về hành vi. Có bạn cho rằng yêu nước là phải xuống đường, ngược lại cũng có người nghĩ rằng yêu nước là phải ở nhà. Hồi nhỏ ở Nghệ An quê tôi có khẩu hiệu: “mặt trời đẹp lại một bên, để cho thủy lợi tiến lên làm trời”. Khi đó yêu nước là phải phá bỏ chùa chiền, vào hợp tác xã và đi làm thủy lợi. Trước đó nữa thì mẹ tôi bảo vì bố “yêu nước nên đi bộ đội”.

Tự do thì rõ ràng hơn. Giữa Trung Quốc độc lập và Hồng Kông có một con sông Thâm Quyển ngăn cách. Những thập niên 1960-1970s, hàng ngàn người Trung Quốc đã bị bắn chết vì dám vượt biên bơi từ một “Trung Hoa độc lập” sang Hồng Kông – xứ thuộc địa của Anh. **Hàng triệu người Việt cũng bỏ trốn khỏi Việt Nam “độc lập” vượt biển để tìm tự do.**

Vậy thì được sống tự do trong một Nhà nước độc lập, dân chủ mới thực sự là sự giải phóng. Nó là tiếng gọi thiêng liêng của bản ngã, là sự giục giã của những bước chân, là anh em ơi hãy “dậy mà đi”. Tự do thúc giục những người con bình dị của tổ quốc xuống đường, đẹp bùng lên đầy kiêu hãnh, truyền cảm hứng cho nhau.

Quyền biểu tình bị lãng quên:

Biểu tình là một nhân quyền quan trọng, được Công ước quốc tế ghi nhận và hầu hết các quốc gia tôn trọng, nhưng ở Việt Nam nó bị lãng quên trên lý thuyết và bị đàn áp trên thực tế. Quốc hội không làm ra luật biểu tình và Chính phủ dập tắt biểu tình.

Hầu như tất cả đã quên rằng ngay trước nhà Hát Lớn Hà Nội, nơi anh Phương dẫn đầu đoàn biểu tình đọc tuyên cáo về chủ quyền biển đảo, 65 năm trước, Quốc hội khóa 1 của Việt Nam dân chủ Cộng hòa đã họp và thông qua Hiến pháp 1946. Trong đó tại Điều 10, Long trọng tuyên bố công dân có quyền: “tự do tổ chức và hội họp”.

Chính vì nó là quyền nên khi làm thì không cần phải xin phép. Nhà nước không được vin vào bất cứ lý do gì để ngăn cấm hay giải tán mà ngược lại phải có nhiệm vụ tạo điều kiện cho người dân thực thi quyền đó. Khi đã trở thành một quyền Hiến định thì nhà nước không thể dùng loa để lái nhái chạy theo dọa giải tán theo Nghị định 38/2005/NĐ-CP vi hiến.

Chính quyền cần ý thức rõ rằng biểu tình cũng chính là thước đo để đánh giá mức độ dân chủ và văn minh của một nhà nước, là hàn thử biểu để Nhà nước nhận diện được những mối quan tâm của dân chúng mà điều chỉnh chính sách.

Tiến sỹ Nguyễn Quang A cũng nhắc về một sắc lệnh số 31 ngày 13/9/1945 của Hồ Chí Minh ghi nhận quyền biểu tình và đề nghị chính quyền phải tổ chức học tập sâu rộng và làm theo một cách triệt để.

Trương lai sẽ như thế nào ?

Cuối cùng thì những cuộc biểu tình rầm rộ chống Trung Quốc rồi đến lúc cũng trôi qua dần nếu như nó không chuyển hướng sang một vấn đề khác. Những trí thức rất khiêm tốn luôn nhận rằng mình cũng chẳng đại diện được cho tất cả toàn dân. Hơn nữa, họ cũng chưa bao giờ thể hiện công khai mong muốn đòi tự do – dân chủ hay thay đổi chế độ.

Một người bạn Trung Quốc hỏi tôi “Tại sao anh lại Anti-China trong khi chúng tôi cũng đang chịu đựng những quyết định độc đoán của Đảng cộng sản”. Ở Trung Quốc cũng không khác nhiều Việt Nam bởi Nhà nước của họ cũng được hình thành một cách “sáng suốt”. Đó là Đảng cộng sản giành chính quyền, “sáng suốt” chọn ra Quốc Hội. Sau đó giới thiệu duy nhất một người cho một vị trí và đến lượt Quốc hội “sáng suốt” lựa chọn chính người đó. Và cũng “tân quan tân chính sách độc tài”.

Nếu như tự do là nguồn cảm hứng vô tận cho những sáng tạo của loài người thì dân chủ sẽ tối ưu hóa được thể chế, tăng cường đạo đức, phát triển toàn diện, đề cao minh bạch và chống được tham nhũng.

Những lựa chọn để cải tổ hệ thống

Đảng cộng sản không thể cầm quyền mãi được và “nền chính trị ngoại tình” này đến lúc phải chấm dứt. Nhưng khi nào và như thế nào là một câu hỏi khó và thực tế là không có nhiều lựa chọn cho các bên.

Xét trong Đảng Cộng sản thì những nhà lãnh đạo không thể nào tự lột xác, phá bỏ xiềng xích là “tổ chức” của mình để cải tổ hệ thống như lãnh tụ Cộng sản Gorbachop đã từng làm. Bởi vì họ đã bị bào mòn, bị vo tròn và đang bị một sợi dây quyền lợi đang xâu thành chuỗi, quện chặt lấy nhau.

Xét bên ngoài Đảng thì những nhà hoạt động dân chủ và các đảng phái đối lập, nếu kết hợp tất cả lại thì con số cũng đang quá nhỏ nhoi. Thêm nữa ngày nay luật pháp không ủng hộ việc “lập chiến khu” như hai “đồng chí” HCM đã từng làm (Hồ Chí Minh và Hoàng Cơ Minh). Việc sở hữu súng đạn là trái pháp luật Việt Nam hiện nay và xa lạ với thế giới văn minh.

Những ai cố tình học theo Đảng cộng sản ngày trước, trung thành với chủ nghĩa Mác bàn đến chuyện lập chiến khu, hoạt động vũ trang để lật đổ chính quyền là một điều vô cùng dại dột.

Những ai hoài niệm muốn theo đuổi một vụ kiện về Nhà nước hợp hiến từ thời Vua Bảo Đại chuyển giao sang Trần Trọng Kim cũng đang trở nên cực kỳ lạc hậu bởi vì dù ban đầu chính quyền của Việt Nam bị Việt Minh “cướp” nhưng sau đó hầu hết các chính phủ trên thế giới đã công nhận và bình thường hóa với Việt Nam dân chủ cộng hòa (nay là Cộng Hòa XHCN Việt Nam)

Giả thiết rằng có một thế lực đủ mạnh để làm cách mạng ở Việt Nam thì liệu Trung Quốc có để yên không ? và phản ứng của Mỹ sẽ như thế nào ?. Trong khi Chính phủ Lybia bị NATO đánh tan hoang mà phe đối lập vẫn không thể có một hình hài. Điều đó buộc chúng ta, với một tình yêu tổ quốc sâu sắc, phải suy nghĩ xa hơn và trách nhiệm hơn.

Đối với chính phủ Hoa Kỳ, Trung Quốc luôn là ưu tiên lớn hơn.

Dân chủ – Đa đảng thì mới bảo vệ tổ quốc hữu hiệu

Bản chất của dân chủ là thể chế đa đảng. Không thể có một chế độ chỉ do một đảng lãnh đạo mà dân chủ. Ngay tại nước Mỹ, những bang nào mà một đảng chiếm đa số tuyệt đối thì cũng kém phát triển và có nhiều vụ việc tham nhũng hơn những bang khác.

Lịch sử đã chứng minh là bản thân đảng phái nào cũng luôn luôn lợi dụng tất cả khả năng có thể để cưỡng đoạt quyền lực và sự tự do nhiều hơn về cho mình. Nhưng tự do của nhóm người này lại là sự mất tự do của người khác. Bắc Triều tiên là một bằng chứng, Cha con họ Kim là tự do nhất, muốn gì cũng được nhưng đổi lại là sự nô lệ của gần 24 triệu dân Bắc Hàn.

Chỉ có đa đảng thì những nhóm người khác nhau sẽ có những đại diện khác nhau thông qua tổ chức của mình cùng hoạt động và cạnh tranh nhau trên một nền tảng pháp lý. Tiếc rằng thành lập các đảng phái như ông cha ta hàng trăm năm trước đã làm có vẻ như là không thể chấp nhận được của Đảng cộng sản hôm nay. Em ruột bố tôi thì có quyền vào Đảng Cộng sản. Còn tôi, cũng là một con người, thì không được quyền thành lập hay tham gia đảng phái. Tại sao vậy, đảng ơi ?

Cuối cùng thì, biểu tình thể hiện lòng yêu nước trước sự gây hấn của Trung Quốc là điều tuyệt vời, nhưng có lẽ ai cũng biết đó chỉ là tình thế bắt buộc. Còn cái cần hơn, quan trọng hơn đối với Việt Nam chính là Dân Chủ – Tự Do. Chỉ có như vậy thì đất nước chúng ta mới phát triển và trở nên giàu mạnh như Nhật Bản hay Nam Hàn, lúc đó chắc chắn chúng ta có cơ hội để bảo vệ tổ quốc một cách hữu hiệu hơn.

<http://danlambaovn.blogspot.com/2011/08/sau-bieu-tinh-la-gi.html#more>